

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἐγκριμένο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 39.867 (1942) ἀποφάσεως.

— Ἰδρυτῆς — ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθύνεται ὑπὸ τῶν κ. κ. Β. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Δ. Ν. ΧΩΡΑΦΑ

Ἀθήνα Δεκέμβριος 1942

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἦταν νύκτα... Καὶ μέσα σ' ἡ βαθειὰ ἡσυχία τῆς νύκτας δὲν φαίνονται τίποτα ποῦ νὰ μαρτυροῦσε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν ἄτιοιο θαυμασιό γεγονός.

Τὰ ἀστρα τοῦ οὐρανοῦ ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας καὶ ἐλάμβαναν μέρος γιὰ νὰ διηγηθοῦν ἀκόμη μιὰ φορά τὴ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτα τὸ πρωτοφανές. Ὅλη ἡ Πλάσις εἶναι ἡρεμῆ. Οἱ ἄνθρωποι ἡσυχάζουνε. Καὶ μόνο στὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας μερικοὶ ποιμένες εἶνε ἄγρυπνοι κάνοντας βάρδεις κατὰ τὴν νύκτα γιὰ νὰ φυλάνε τὰ πρόβατά τους χωρὶς κι' αὐτοὶ νὰ περιμένουνε μὰ οὔτε καὶ νὰ φαντάζωνται ὅτι θὰ ἰδοῦνε καὶ θ' ἀκούσουνε κανένα γεγονός παράδοξο καὶ ἐξαιρετικό.

Καὶ ὅμως ἐκεῖνη τὴ νύκτα σ' ἓνα σπήλαιο τῆς Βηθλεὲμ ἐλάμβανε χώραν γεγονός τοῦ ὁποῖου ἡ ἀναγγελία ἐπρόκειτο νὰ γεμίσῃ χαρὰ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἐγενέτο ὁ Χριστός. Ἐρχότανε στὸν κόσμο ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον περιέμενε τόσα χρόνια ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Ποιὸς λοιπὸν θὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ; Καὶ ποιὸς θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχία νὰ τὸ ἀκούσῃ πρῶτος;

Ὁ Οὐρανὸς προσφέρει πρὸς τοῦτο τοὺς ἀγγέλους του καὶ ἡ Γῆ τοὺς ἀπλοῦχοὺς ποιμένας τῆς, γιὰ ν' ἀναγγεῖλουνε οἱ πρῶτοι καὶ ν' ἀκούσουνε οἱ δευτέροι τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ πράγματι ἄγγελος ἀπ' τὸν οὐρανὸν γεμάτος λαμπρότητα καὶ δόξα φθάνει στοὺς ἀγρυπνοῦντας ποιμένας καὶ τοὺς λέγει: «Μὴ φοβεῖσθε, εὐγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην ἧς ἔσται παντὶ τῷ λαῷ ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ» «Χαρὰ Μεγάλη».

Περάτανε εἴκοσι αἰῶνες ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ ἀκούσθηκε τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ ἄγγελμα καὶ κάθε τέτοια μέρα ὁ κόσμος μὲ ἀφάνταστη προῶματι χαρὰ χαιρετίζει τὸν ἑορτασμό του.

Ἐρχεται ὁ Σωτὴρ καὶ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Καὶ ἀπὸ τὴν ταπεινὴ ἀλλὰ τιμημένη φάτινη τῆς Βηθλεὲμ θὰ λάμψῃ ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης γιὰ νὰ θερμάνῃ καὶ νὰ ζωογονήσῃ ὅλο τὸν κόσμο.

Χαρὰ λοιπὸν σήμερα καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τῆς γενεᾶς ὅλων τῶν αἰῶνων.

Ἄς χαιρετίσουμε ὅλοι μὲ ἀγαλλίαση καὶ χαρὰ τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ ἄγγελμα. Καὶ ἐνώνοντας τὴ δοξολογία μας μὲ τὴν ἀτέλειωτη τῶν ἀγγέλων, ἄς περάσουμε νοερῶς μετὰ τῶν ποιμένων ἕως τὴ Βηθλεὲμ γιὰ νὰ σκύψουμε μὲ εὐλόβεια καὶ νὰ προσκυνήσουμε στὴ φάτινη τὸ Θεῖον Βρέφος τὸ ὁποῖον θὰ καταλύσῃ τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ θὰ ἀνιδρῶσῃ τὴν αἰώνιο βασιλεία Του δίνοντας ζωὴ στὸ νεκρὸ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία πτώμα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ θὰ σκερπίσῃ στὸ λαὸ του τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴ χαρὰ.

Δ. Φ.

ΤΑΚΗ Φ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Αυγή, νύχτα σχεδόν, ξεκινήσαμε από το χωριό για το μοναστήρι της Λογγοβάρδας που βρίσκεται φωλιασμένο ψηλά στα μαρμαροβούνια της Πάρου, ζωσμένο γύρω του απ' τη πλατεία, την απέραντη γαλήνη της μοναξιάς. Θα περνούσαμε την νύχτα των Χριστουγέννων σ' αυτό και την επομένη θα ξεκινούσαμε για τη χώρα όπου σ' άπνευνο λιμάνι τοῦ νησιού μας περίμενε το πλοῖο για τὸν Πειραιά.

Ἀκολουθούσαμε τὸ πετρόστρωτο μονοπάτι πὸν ἄλο κί' ἀνιβίοντας σὲ ὀδηγεῖ ἴσαμε τὴν ἀδόλοχα τῆς Μονῆς. Ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ ἡρεμία πὸν ἀπλώνονται γύρω μας, ἡ προῖνή αὔρα λουσμένη σ' ἄρωμα τῆς οἴγανης καὶ τοῦ θυμαροῦ τ' ἀραιὰ καὶ γλυκὰ τιτιβίσματα τῶν πουλιῶν, ὁ ἀσημένιος καὶ μακρινὸς ἦχος τῆς καμπάνας μᾶς ἔκαμε νὰ ζοῦμε στιγμὲς βιβλικές, γαλήνη καὶ εὐτυχίας. Κάθε τόσο σταματούσαμε γιὰ ν' ἀντικρούσουμε πίσω μας τὸ γαλόζιο ἀγκάλι τῆς ἀπέραντης θάλασσας καὶ τοὺς πράσινους κίμπους πὸν χρύσιζε ἡ ἀνατολή.

Μοναχοὶ μᾶς ἀνοῖξαν καὶ μᾶς ὑποδέχτηκαν μ' εὐγένεια καὶ καλωσύνη.

Στὴν αἴθουσα τῶν ξένων ὅπου περᾶσαμε, μᾶς προσεφέρθη γλύκισμα καὶ ποτὸ κατασκευασμένο ἀπὸ τοὺς καλογέροντες τῆς μονῆς. Ὁ σεβαστὸς Ἡγούμενος στὸν ὁποῖον εἶχαμε ἀναγγελθεῖ, μᾶς ἐδέχθη λίγο ἀργότερα στὸ κελί του.—Ὅταν ἔμαθε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας διέταξε τὰ τῆς παραμονῆς μας.

Περιμένοντας τὸ σούρουπο, περιδιαβάζαμε τὶς μονότονες ὥρες τοῦ μοναστηριοῦ ἀνάμεσα στὶς σιωπηλὲς στοῆς του ὅπου μέσα ἀπὸ τὴν ἀτελείωτη σειρὰ τῶν τόξων τους ἀντικρούσαμε τὴν ἐκκλησιά, τῆς ἐκθαμβωτικῆς λευκότητος ἀδλῆς καὶ κίτρινια τοῦ μοναστηριοῦ πὸν ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τῶν αἰωνόβιων κυπαρισσιῶν ὀρθώνεται ἀναμεσα τους δημιουργώντας τὴν

πὸ ἀπλή, τὴν πὸ δυνατὴ καὶ ἀρμονικὴ τὴν ἀντιθεσὶ χρωμάτων.

Ἡ νύχτα ἀργὰ καὶ βουβῆ ἤρθε γὰ ῥίξη τὴν πένθιμη αὐλαία τῆς... Κάτω ἀπὸ τὰ πέπλα τῆς τὰ οχήματα ὄλο καὶ πὸν ὀμφίβολα γινόντουσαν... σὲ λίγο τὸ σκοτάδι ἔπνιξε ὄλα μέσα στὸ μαῦρο τους σάβανο. Γύρω μᾶς ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις τῶν στίχων τοῦ Σολωμοῦ :

Νύχτα γεμάτη ὄνειρα,
νύχτα σπαρμένη μάγια.

Ὁ παράξενος ἦχος τοῦ ξύλινου σημαντηριοῦ, πὸν ἕνας μοναχὸς περιερχόμενος τὰ κελιά χτυποῦσε ρυθμικά, μᾶς ξύλνισε τὶς πρῶτες μεταμεισονύχτιες ὥρες.

Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ὄρθρου τῶν Χριστουγέννων. Μέσα σὸ σκοτάδι τῆς ἁγίας νύχτας ὁ κρυστάλλινος ἦχος τῆς καμπάνας ἀνηχοῦσε καθάμιος κάτω ἀπ' τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ πὸν λαμπύριζαν μύρια ἀστέρια.

Ὅταν μπήκαμε στὸ ναὸ, φωτισμένος ἀπ' ἀτέλειωτες χρυσοὲς φλόγες μικρῶν κεριῶν οἱ μοναχοὶ εἶχανε πάρει τὶς θέσεις τους. Οἱ ἡμερες καὶ ἀρμονικὲς φωνές τους ὕψωναν τοὺς ὕμνους γιὰ τὸ κείνον ὅπου ἐγεννήατο :

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εὐομένη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἡ ἀυγὴ τῶν Χριστουγέννων μᾶς βοήθη προσευχομένους ἀκόμα πλάι σ' αὐτοὺς πὸν σκοπὸ μοναδικὸ τῆς ζωῆς τους ἔχουνε τάξει νὰ ὑπηρετοῦνε Ἐκεῖνον, τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴ Ζωή.

Ὑγαμε μὲ τὶς πρῶτες ἁχτινὲς τοῦ ἡλιοῦ ὅπως μὲ τὶς πρῶτες εἶχαμε φθάσει τὴν προηγουμένη. Κατεβίναμε τὸ μονοπάτι πλημυρισμένοι ἀπὸ ἀνείπωτη ἡρεμία ἀπέραντης εὐτυχίας, μὲ τὴν πίστι στερεωμένη στὰ στήθεια, πὸν μᾶς εἶχε δώσει μιὰ νύχτα τῶν Χριστουγέννων. Μιὰ νύχτα πὸν ἡ ἀπλή καὶ Χριστιανικὴ ὀμορφιά τῆς θάλαμης ἀνάμεσα σ' ὄλα τὰ Χριστούγεννα τῆς ζωῆς μας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Η'.

Λήγημα ἐρμηνευθὲν καὶ διασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Π. ΜΠΟΥΡΛΑΚΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Ἐάν τις ἐπρόσεχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤθελεν ἰδῆ βεβαίως τὸ πρόσωπον τῆς νέας καὶ ἤθελε διακρίνη διαβολικὸν τε μείδισμα ἐπὶ τῶν γειλέων τῆς. Διευθύνθη τότε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐνεμίσε κύπελλον ὕδατος, εἶτα δὲ ἐβύθισεν εἰς αὐτὸ τὸν δακτύλιον τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸν δείκτην δάκτυλον.

Ἴδου πάτερ εἶπε μηχανικῶς, δίδουσα εἰς τὸν κείμενον ἐν τῇ κλίνῃ τὸ κύπελλον. Οὗτος τὸ ἐρρόφησεν ἀπνευστί.

Μαὶ φαίνεται παράδοξον πῶς νὰ μὴ ἔλθῃ ἀκόμη ὁ ἰατρός. Ἡ γυνὴ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε φέρουσα ἐν τινὶ ἀγγεῖῳ ποτὸν τι. Ὁ ἰατρός μοι εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ λάβητε τὸ ποτὸν τοῦτο καὶ νὰ ἀναπαυθῆτε, Ἀλλὰ, ὑλέαβεν ἀνυπόμονα ὁ γέρον ἔλεω τὸν ἰατρὸν μου.

Πλὴν, πάτερ ἔχετε πλείστην ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἀναπαυθῆτε ὀλίγον.

Ὁ γέρον ἤρχισε νὰ ἐμῆ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν καταθλωμένοι. Ὡ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, εἶπε, Θεέ μου, Θεέ μου: Βρῆθαι, Βρῆθαι!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀνέκραξε διὰ φωνῆς τοσοῦτον διαπερατικῆς καὶ δεξιάς, ὥστε ἀν' αἶ βρονταὶ καὶ οἱ κερανοὶ δὲν ἀνεμίσχοντο μετ' αὐτῆς, βεβαίως ἤθελεν ἐξεγείρει ἅπαντας τοὺς εἰς τὸ μέγαρον.

Σιώπα εἶπεν ὀργίλως ἡ νέα, ἄτασαι αἶ κραυγαί σου θέλουσι καταπιγῆ ὑπὸ τῆς θυέλλης.

Τότε ὁ μὲν γέρον ἀπελπισίας βλέμμα ῥίψας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του ἡ δὲ γυνὴ ἐγέλασε σαρκαστικῶς. Ἐνδίδετε τέλος εἶπεν, αἰσθάνεσθε ὅτι εὐρίσκεσθε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου ὅπως ἐγὼ ἄλλοτε ἤμην ὑπὸ τὴν ἰδικὴν σας; Ἀλλ' ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν ἀποκριθῆτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, τίς μέλλει νὰ σᾶς διαδεχθῆ; Ὁ γέρον ὠχρίσας ἔκλεισε τὰ μάτια. Ὅμιλετε ποῖος ἐκλέγεται μετὰ τὸν θάνατόν σας Ἀρχὸν τοῦ Βυζαντινοῦ κρά-

τους; Ἡ θυγάτηρ μου, εἶπεν ἀσθενῶς σὺ!

— Καλῶς, εἶπεν ἐσπευσμένως ἡ νέα «καὶ τίς θέλει λάβει τὸν ἰδιαιτερόν σας θησαυρόν; Ὁ Θεὸς εἶπε διὰ στετορείου φωνῆς ὁ γέρον— Πῶς; εἴτε μετ' ἐκπλήξεως ἡ νέα ὁ Θεός; Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ γέρον μετὰ ζέσεως ὁ Θεός, διότι τὸ Εὐαγγέλιον λέγει ὅτι «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ» ἐκαμένως δὲ γράφων τὴν διαθήκην μου εἶπον ὅτι ἅπας ὁ ἰδιαιτερός μου θησαυρὸς νὰ διαμοιρασθῆ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὰ ἱερὰ καθιδρύματα δανεῖζω οὕτω τῷ Θεῷ λοιπὸν ἐσπευσεν ἡ Ζωὴ (τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τῆς νέας) (1) νὰ εἴπῃ ὁ ἀναβησόμενος εἰς τὸν θρόνον δὲν θὰ κατασχῇ καὶ τὸν θησαυρόν σας; ἄλλ' ἔστω, καὶ ἔχετε ἐδῶ τὴν διαθήκην σας;

Ὅχι εἶπεν ὁ γέρον διὰ τρεμούσης φωνῆς. Ποῦ λοιπὸν εὐρίσκεται; εἶπεν αὐτὴ ἀνυπομόως. Ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Φλίππου ἐκεῖ τοῦλάχιστον πρὸ ἐξαετίας τὴν εἶχα θέσει.

Λοιπὸν; ἐσπευσεν ἡ νέα νὰ εἴπῃ «τώ-

(1) ἦτις ἀλληλοδιαδόχως ἐνομφεῦθη 4 αὐτοκράτορας, Ρωμανὸν Γ' Ἀργυρὸν 1028—1034 συνδολοφόνον τοῦ Κωνσταντίνου Η', πατρός τῆς Ζωῆς, τὸν Μαχαῖλ Δ' Παφλαγὸνα 1034—1041 ἐπὶ τοῦτου ἡ Αὐτοκρατορία πασαύει, Μιχαῖλ Ε' Καλαφάτην 1041—1042 ἀνεμὸν τοῦ Παφλαγόνος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκλεισε τὴν Ζωὴν εἰς Μοναστήριον, καὶ 4ον τὸν Κωνσταντίνον Θ' Μονομάχον 1041—1054. Οὗτος ἐνομφεῦθη τὴν παρήλικα Ζωὴν ἄγουσαν τὸ 63ον ἔτος, λέγει δὲ ἱστορικός τις ὅτι ἐν γνώσει τῆς Ζωῆς συνεκατόκει ἡ φίλη του Σκλήρινα Μονομάχος ἐκλήθη διὰ τὴν ἀνδρείαν του. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦτου, οἱ Νορμαννοὶ ὑπήγαγον τὴν κάτω Ἰταλίαν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν τοῦ Πάππα. Τὸ γεγονός τοῦτο προεκάλεσε νέας ἐριδας μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὀριστικὸν σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Μιχαῖλ Κηρουλαρίου. Ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου Θ' Μονομάχου εἰσβάλλουν καὶ οἱ Ρῶσοι διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὰ περὶ τῆς Κων/πόλεως ὑπὸ τὸν Βλαδίμηρον υἱὸν τοῦ Γιαροσλάβ, ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς Νικόλαος Μαυροκατακλὸν τοῦ κατοστρέφει τὸν στρατὸν καὶ στόλον ὀλοσχερῶς.

ρα πλέον εύρισκεται εις την μονήν ; Βεβαίως. Αύριον ἐλπίζω νὰ μὲ ἴδητε πάτερ, ἀπὸ τὴν μέλλουσαν κατοικίαν σας, αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου. Ναι πάτερ δὲν σοὶ ἔμεινε εἰμὴ ἡμίσεια ὥρα διὰ νὰ προσευχηθῆς. Ἐὰν ἐπιθυμῆς νὰ ἐξομολογηθῆς εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ κράξωμεν τὸν ἱερέα. Ἀκούετε καλῶς ; ἡμίσεια ὥρα. Μ ε γ α ρ α ἀνέκραξεν ὁ ἔτοιμοθάνατος Αὐτοκράτωρ. « Ἀπαντες οἱ κύνες τοῦ Βυζαντίου νὰ κορεσθῶσιν ἐκ τοῦ αἵματός σου, αἱ δὲ σάρκες σου νὰ γίνωσι βορὰ τῶν Θεῶν μου, ποῦ εἰμαι, τὸ φῶς μου ἐκλείπει. Ταχέως τὸν ἱερέα, ὦ ἀποθνήσκω. Ὅχι ἀκόμη διέκοψεν εἰρωνικῶς ἡ νέα σοὶ ὑπεσχέθη ἡμίσειαν ὥραν καὶ θὰ σοὶ τὴν δώσω, καὶ ἔθεο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ψυχωρογαυῶντος πατρός της ποτόν τι. Ὡ τὸν ἱερέα ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ τρέξατε δοῦλοι ! φόνος καὶ ἡ φωνὴ του κατεπνίγη εἰς λυγμούς.

Οὔτε ἄρχοντες, οὔτε δοῦλοι, εἶπεν ἀνεγειρόμενος ὁ ἐν τῇ γωνίᾳ Ρωμανός. Εἴμεθα ἅμως τρεῖς ἀδελφοποίητοι : ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ζωή, καὶ ὁ ἐράσιμος αὐτῆς σύζυγος Ρωμανός. Ἐὰν δὲ ἀταξ ἀκόμη ἐκβάλης τὰς βωμολόχους κραυγὰς σου, θὰ σοῦ ἐκβάλω καὶ ἐγὼ τὴν βωμολόχον σου γλῶσσαν.

Τάχυνε πλέον παλίμπτι, δὲν σοῦ μένει παρὰ ἡμίσεια ὥρα προσευχῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ τότε ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ διὰ φοβερᾶς φωνῆς εἶπεν, ὑψῶνων τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν : Θεέ μου ! ἐὰν ἀληθῶς ὑπάρχεις, ρίψον τὸν κεραυνόν σου καὶ κατακρούσον τοὺς ἀθλίους τούτους παραλοίας. Ὅπως δὲ σεῖς τυραννεῖτε, τὸ σῶμα μου, εἶθε εἰς τὸν Ἄδην νὰ τυραννῆται καὶ κολάζεται ἡ κακοῦργος καὶ μιαιφάνας ψυχὴ. « Σοῦ μὲν Ρωμανὲ τὸ σῶμα νὰ γίνῃ βορὰ τῶν ὀρνέων, ἡ δὲ ψυχὴ σου τοῦ δαίμονος λεία » σὺ δὲ, Ζωή, ἀπὸ τοῦδε ἡμέραν νὰ μὴν ἰδῆς ἐδύτης. Ὁ θάνατός σου νὰ εἶναι τοιοῦτος ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ σου. Ὁ δαίμων τῆς ἐκδικήσεως ἀκαταπαύτως νὰ κατατρώγῃ τὰ σπλάγχνα σας ὅπως τὰ ἰδικά μου κατέφαγε τὸ πικρὸν δηλητηριον. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ρωμανὲ, ἔκραξεν ἡ Ζωὴ « Βοήθησόν

με νὰ διευθετήσω τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥστε νὰ μὴ μᾶ, ὑποπτευθῶσι.

Ἐθεσαν τὸ σῶμα ὀριζοντίως ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Εἶτα δὲ ἡ Ζωὴ ἔθεσε τὴν χεῖρα τῆς ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ τεθνεῶτος, πλὴν αὕτη δὲν ἔπαλλε πλέον.

Ἐξῆλθον τότε οἱ δύο καὶ διοβίντες μικρὸν τινα διάδρομον ἀφίκοντο εἰς τὸν ἴδιον αὐτῶν θάλαμον, ὅπου ἐκάτερος αὐτῶν κατεκλίθη. Καὶ ὁ μὲν Ρωμανὸς πάραυτα ἐκοιμήθη, ἡ δὲ Ζωὴ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐγρηγόρει.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Ἐνα λιοντάρι καὶ ἕνα κουνούπι ζούσαν στὸ ἴδιο δάσος. Τὸ λιοντάρι ἦταν ὁ βασιλιάς ὅλων τῶν ζώων.

« Γιατὶ νὰ εἶναι τὸ λιοντάρι ὁ βασιλιάς μας ; » Φώναξε τὸ κουνούπι.

« Ἐπειδὴ εἶναι τὸ πιὸ δυνατόν » ἀπάντησαν τὰ ἄλλα ζῶα.

« Δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ » εἶπε τὸ κουνούπι. « Ἄν τὸ σκοτώσω καὶ δεῖξω ὅτι εἰμαι δυνατότερο, θὰ μὲ κάνετε βασιλιά ; »

Ὅλα τὰ ζῶα γέλασαν πολὺ στὴν σκέψη ὅτι, αὐτὸ τὸ μικρὸ κουνούπι θὰ σκότωνε τὸ μεγάλο λιοντάρι. Ἀλλὰ ἔτσι σι' ἀστεία, ὑποσχέθηκαν νὰ τὸ κάνουν βασιλιά ἂν σκότωνε τὸ λιοντάρι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ κουνούπι βρῆκε τὸ λιοντάρι βαθεῖα κοιμησμένο κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

« Τώρα ἔκανα τὴν τύχη μου » σκέφτηκε. « Ἐτσι σύρθηκε σιγὰ σιγὰ ἐπάνω στὸ λιοντάρι καὶ τὸ τσίμπησε στ' αὐτί.

« Νά, τρέχει οἶμα ! » Φώναξε. « Σκότωσα τὸ δυνατό λιοντάρι ! Για κύτα, πέθανε ! Δὲν κουνιέται πιά ! »

Τάρα θὰ γίνῃ βασιλιάς !

Ἀκριβῶς τότε τὸ λιοντάρι σηκώθηκε, τεντώθηκε καὶ σιγὰ σιγὰ τράβηξε πιὸ πέρα. Οὔτε κατάλαβε οὔτε ἔμαθε ποτὲ ὅτι τὸ εἶχε τσιμπήσει τὸ κουνούπι.

Κατὰ μετάφρασιν

Ι. Θ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΙΣ

ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗΣ ΣΤΙΣ 8 1)2

III

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ καινούργια αὐτὴ ἀπορία τοῦ ὑπουργοῦ ἔβαλε σὲ σκέψεις καὶ φροντίδες τοὺς τρεῖς ἀρχιστυνομικούς, γιατί ἦταν λογικωτάτη. Ὅλος ὁ κόσμος θαύμαζε τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ μυστηριώδους ἐγκληματίου, τὰ ὁποῖα ἐφάρμοζε κάθε φορά γιὰ νὰ προσεγγίξῃ τὰ θύματά του. Καὶ φυσικά, προκειμένου γιὰ ἕνα ὑπουργό, ὁ « Χ. Κ. » θὰ σκάλιζε ἄγρια τὴ γόνιμη φαντασία του γιὰ νὰ βρῆ ἕνα μέσον ἀποτελεσματικὸ νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὸν « ξεμπερδέψῃ ».

Νὰ μὴν διαρκῶς στὸ ὑπουργεῖο του ; Ἐπικίνδυνον γιατί τὸ ὑπουργεῖο ἔχει πορτοπαράθυρα καὶ τὰ λοιπά, δίχως τοῦλάχιστον νὰ ἔχη τὰ κομφορ ἐνὸς μεγάρου ὅπως τὸ μέγαρον τῆς ἐξοχότητός του.

Τέλος ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀνωτάτης διοικήσεως κ. Σαρντὸν πρότεινε κάτι τὸ σίγουρον, τὸ λογικὸ τὸ ὁποῖο ἐπεδοκίμασαν ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Εἶπε δηλαδή :

— Ὁ « ζήτησόμε ἀπ' τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Γαλλίας νὰ θέσῃ στὴν διάθεσί μας τὰ βαθεῖα ὑπόγεια καὶ σιδηροτομειντόχιστα θησαυροφυλάκιά της. »

Στὸ κεντρικώτερον καὶ πιὸ ἀπόρητον ἀπὸ τὰ διαμερίσματα αὐτὰ θὰ τοποθετήσονται τρεῖς καρέκλες. Στὶς καρέκλες αὐτὲς θὰ καθήσουμε μονάχα ἡμεῖς οἱ τρεῖς δηλαδή : ὁ κ. Μπαριώ, ὁ κ. Μοντρεμπὸ κι' ἐγὼ, μὲ τὰ πιστόλια μας ἔτοιμα στὸ χέρι. Ἡ τρεῖς αὐτὲς καρέκλες μας θὰ εἶναι τοποθετημέναι κυκλικά. Καὶ στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ κύκλου ἔτσι ὥστε νὰ ἴδωμε ὅλοι μπροστὰ στὰ μάτια μας θὰ ὑπάρχῃ τοποθετημένο ἕνα μεγάλο γυάλινον κλουβί !

— Κλουβί ; ἔκανε ἔκθαμβος μαζὺ καὶ ἀγανακτισμένος ὁ κ. Ζαρντινιέ.

— Ὁ κ. Σαρντὸν μόρφασε ἀπὸ ἀνυπομονησία. Ὡστόσο συγκράτησε τὰ νεῦρα του καὶ ἐξηγήσε εὐλαβικά :

Μὲ συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφήσατε νὰ ἀποτελειώσω : Τὸ κλουβί αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι βέβαιον κλουβί. . .

Θὰ εἶναι μεγάλο σὰν ἕνα μικρὸ δωματιάκι, τοποθετημένο στὴ μέση ἐνὸς μεγαλυτέρου δωματίου. Καταλάβετε ;

— Ἄς εἶνε ! ἔκανε μ' ἐγκαρτέρησι ὁ ὑπουργός. Προχωρήστε πάρα κάτω καὶ θὰ δῶ ἂν κατάλαβα ἡ ὄχι.

— Λοιπὸν ἐξοχώτατε, τὸ γυάλινον αὐτὸ δωματιάκι θὰ εἶναι ἢ μάλλον εἶναι, γιατί εἶναι ἔτοιμο κιόλας καὶ τὸ μεταχειρίζεται ἡ Τράπεζα—εἶναι λοιπὸν καμωμένο ὀλόκληρον ἀπὸ παχύτατον κρυστάλλο. Τόσο χονδρὰ εἶναι τὰ κρυστάλλινα τοιχώματά του, ὥστε οὔτε σφαῖρα ἀπὸ

τουφέκι μάνλιγερ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ τρυπήσῃ. Πόσο μάλλον σφαῖρα περιστρόφου ! Σ' αὐτὸ τὸ διαφανὲς καὶ ἀπρόσβλητο δωματιάκι θὰ κλεισθῆτε μόνος σας. Θὰ κλειδωθῆτε σ' αὐτὸ, μὲ μιά μυστικὴ κλειδαριά, τῆς ὁποίας μονάχα ἐσεῖς θὰ ξέρετε τὸν κρυφὸ καὶ συνθηματικὸ μηχανισμό.

— Καὶ μ' αὐτὸ τί ; διέκοψε πεισματικά ὁ ὑπουργός.

Ὁ κ. Σαρντὸν περιωρίστηκε ν' ἀπαντήσῃ μ' ἕνα χαμόγελο :

— Μὰ εἶνε νὰ λέτε « καὶ μ' αὐτὸ, τί » ἐξοχώτατε ; Μὰ, ἀκούστε λοιπὸν, τί θὰ συμβῇ : Θὰ κλειδωθῆτε σιγουρώτατα στὸ ἀπόρητον, ἀπρόσβλητον καὶ διαφανέστατον κρυστάλλινον δωματιάκι σας. . . θὰ ἐκπλωθῆτε ἀνετα στὴν πολυθρόνα σας. . .

Θὰ σὰς τριγυρίσουμε, μέσα ἐσεῖς, κι' ἀπόξω ἡμεῖς, μὲ τίς πολυθρόνας μας, καὶ μὲ τὰ πιστόλια μας ἔτοιμα στὸ χέρι. Πῶς θὰ τολυήσῃ λοιπὸν νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἀπειλητικὸς « Χ. Κ. » ; Κι' ἂν τολμήσῃ, πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς θίξῃ ;

Λοιπὸν τί λέτε τώρα ;

— Κι' ἂν ξεμπερδέψῃ κανέναν ἀπὸ σὰς ὁ « Χ. Κ. » καὶ μεταμφιεσθῇ κατόπιν ; ῥώτησε ὁ ὑπουργός. Πάλι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς θίξῃ μεταμφιεζόμενος σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ σκοτώσῃ ! Γιὰ νὰ σὰς θίξῃ, πρέπει ν' ἀνοίξῃ τὸ δωματιάκι σας ! Μὰ ἡ πόρτα του ἀνοίγει μ' ἕξη συνθηματικὰ γράμματα. Ἄλλως τε θὰ εἴστε κι' ἐσεῖς ὀπλισμένοι ἐπὶ τέλους.

— Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγῆκε ἀπὸ τὴν στήθη τοῦ κ. Ζαρντινιέ. Τὸ σχέδιον τοῦ κ. Σαρντὸν ἦταν πραγματικὰ ὑπέροχον.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ !

Τὰ γεγονότα κατὰ τὴ μοιραία ἐκεῖνη ἡμέρα τῆς 13 Νοεμβρίου ἐτυλίχτηκαν ὡς ἑξῆς :

Στὶς ἕξη τὸ πρωί, δέκα ἀστυνομικοὶ πραγματοποιήσαν ἐξήτασαν λεπτομερῶς, μαζὶ μὲ τοὺς ἐμπιστοὺς ἀρχιτέκτονες ὅλα τὰ ὑπόγεια θησαυροφυλάκια τῆς Γαλλικῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Τίποτα, οὔτε ἡ παραμικρὴ γωνία δὲν ἔμεινε ἀψαχτη. Καὶ πούθεν δὲν βρέθηκαν βόμβες ἢ δυναμίτες ἢ διάφορα ἄλλα ὑποπτα καὶ ἐπικίνδυνα μηχανήματα. Ὅταν τελείωσε ἡ ἐπιθεώρηση αὐτή, σχηματίστηκαν ἀμέσως γύρω ἀπ' τὰ θησαυροφυλάκια τρεῖς πυκνὲς σειρὲς ἀνδρῶν. Ἡ δύο ἐσωτερικὲς σειρὲς σχηματίζόντουσαν ἀπὸ ἐνόπλους μυστικοὺς ἀστυνομικοὺς κι' ἀπὸ ἐπιστρατευμένους γιὰ τὴν περίστασι ἐμπιστοὺς ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης. Καὶ ἡ ἐξωτερικὴ, ἡ τρίτη σειρά, σχηματίστηκε ἀπὸ ἀστυνομικοὺς μὲ στολή, ὀπλισμένους ὡς τὰ δόντια. Τέλος, ἀφοῦ

τακτοποιήθηκαν έτσι, ή αφάνταστες αυτές προφυλάξεις—και στις 8 ή ώρα ακριβώς—ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο πήρε τον κ. Ύπουργό απ' το σπίτι του και τον έφερε στην Τράπεζα με ισχυροτάτη φρουρά. Ή άφιξη του εκεί πέρασε σχεδόν απαρατήρητη απ' τον κόσμο. Κανένας δεν ήξερε τίποτα το σχετικό με την απειλητική επιστολή του «Χ. Κ.» ούτε και με τα μέτρα ασφαλείας που λαμβάνοντουσαν, γιατί είχε τηρηθεί απόλυτη εχεμύθεια.

— Ο Γάλλος Ύπουργός και οι τρεις άρχηγοί της αστυνομίας πέρασαν δίχως κανένα έπεισόδιο από τις τρεις μυστικές πόρτες των τριών ένόπλων σειρών.

— Η δρακόντεια αυτές προφυλάξεις έδωσαν κάποια γαλήνη ψυχής στον ταλαίπωρο Ύπουργό ο οποίος έυοιαζε ως εκείνη τη στιγμή σαν μελλοθάνατος κατάδικος.

Η τελευταία χαλύβδουνη και μυστική πόρτα έκλεισε επί τέλους. Και οι τέσσερις άνδρες έμειναν μόνοι τους στο κεντρικό και άπορητο υπόγειο κελλι της Τραπεζής.

Ο κ. Ζαρντινιέ τότε μπήκε μέσα και κλειδώθηκε στο κρουστάλλινο κλουβί του. Ξάπλωσε με δυσφορία στην πολυθρόνα του γιατί έννοιωθε πως καταντούσε στα τελευταία γελοΐος.

— Οι άλλοι τρεις συνοδοί του τριγύρισαν με τις πολυθρόνες τους το γυάλινο κλουβί του έξοχιάτου και ξάπλωσαν αναπαυτικά σ' αυτές με τα πιστόλια στο χέρι. Ο Ύπουργός τούς κύτταξε από μέσα, έβγαλε κι' αυτός το πιστόλι του

και έρριξε μιá ματιá αγωνίας στο ρολόι του :

Ή ώρα ήταν 8 και 10' ακριβώς !

Είκοσι λεπτά της ώρας έμεινον άκόμη ως τις μοιραίες 8 1/2 !

Ο κ Μπαριώ ξεοόβηξε κι' ο βήχας του άντήχησε υπόκωφα μέσα στο υπόγειο εκείνο. Έκτός από το κλουβί κι' από τρεις πολυθρόνες των αστυνομικών, τίποτ' άλλο δεν ύπήρχε μέσα στο γυμνά εκείνο καταφύγιο, Δυό μεγάλοι γλόμποι ηλεκτρικού, μπηγμένοι στο ταβάνι του, έοριχναν άφθονο φως εκεί μέσα.

Ήταν άπορητο αυτό το υπόγειο, το σκαμμένο βαθειά στο χώμα. Και « το ύνε λ νάθελε ν' άνοιξη κανένας για να φτάση ως εκεί, θά συναντούσε στο δρόμο του τοίχους άδιαπέραστους από τσιμέντα, από χαλύβδινες πλάκες, από βράχους και πέτρες γρανίτη κι' από ύπογεια ρεύματα άφθονου νερού άκόμα.

— Όσο τά σκεπτόντουσαν αυτά ή τέσσερις στυτοϊταλισμένοι άνδρες, τούς έρχόταν άηδία και άγανάκτησι ! Θεέ μου, τί προφυλάξεις αφάνταστες έπαιρναν για να ματαιώσουν τις γελοΐες άπειλές ένός έγκληματίου !

— Στις 8 και 29' — δηλαδή στις οκτώμισι παρά ένα λεπτό — ο κ. Ζαρντινιέ κύτταξε το ρολόγι του χεριού και χαμογέλασε... Έκανε μάστιχα και μιá χειρονομία άδιαφορίας και τά χείλη του κάτι ψιθύρισαν, χωρίς να τό άκούσουν οι άλλοι τρεις άπέξω, γιατί τούς χώριζε τό πάχος του κρυστάλλου.

Μά...

(Ή συνέχεια στο έρχόμενο)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ένα μόνο έχω αγαπημένο πρόσωπο άπαντά ο Φούλκε με τόνο φωνής επίσημο, τη θεία μου λαιδη Μαίρη Κρέϋβεν, που είναι κάτι παραπάνω άπο μητέρα μου.

— Μά σεΐς μου είχατε μιλήσει για δυό πρόσωπα που σά; περίμεναν.

— Το άλλο είναι μιá κοπελίτσα, σχεδόν παιδί που τό προστατεύει ή θεία μου.

— Παιδί ; Και πόσω χρονών είναι αυτό τό παιδί ;

— Ίσως δεκαεπτά. Δέν είμαι και άπολύτως βέβαιος άπαντά ο λόρδος με ύφος άδιάφορο.

— Δεκαεπτά έτών και την λέτε παιδί ;

Και τότε θά πάτε να δητε αυτό τό παιδί ; τον ρωτάει ή Κυρία Σκάρλετ.

— Αύριο θά πάω να δώ τη θεία μου άπαντά ο νέος, όσον άφορά την προστατευομένη της ήταν ένα χαριτωμένο πλασματάκι όταν την άφησα και δμολογώ ότι με πολλή χαρά θά την έαναϊδω.

Μίλησε με τη μεγαλήτερη άπλόητητα, άλλ' αυτό δεν έμποδίζε, διόλου την Κυρία Σκάρλετ να δαγκάση τά χείλη της και να άνοιγοκλείση με νευρικότητα τη βεντάλια της.

— Και πόσο σκέπτεσθε να μείνετε εκεί ; τον ρωτάει ειρωνικά. Για πάντα ; Θά σάς χάσω ; Για αυτό μ' έφέρατε εδώ για να με άποχαιρετήσετε ;

Ο τόπος της ομιλίας της είναι έμπαικτικός, αλλά τά μάτια της έχουνε μιá τόσο παράξενη έκφρασι που κάνουν μεγάλη έντύπωση στον Φούλκε και της λέει με σοβαρότητα.

— Πέστε μου μιá λέξι μόνο και γυρίζω άμέσως.

— Και αν σάς έλεγα να μη φύγετε καθόλου ;

— Είμαι βέβαιος πως δέ θά τό κάνετε όταν έξορατε ότι με περιμένει μιá γρηά γυναικα της οποίας είμαι τό μόνο στήριγμα.

Ή Κυρία Σκάρλετ είναι άροητά έξυπνη, ώστε να μη θείηση να έπιμείνη, δέ μπορεί όμως να συγκρατηθή από του να τον ρωτήση

— Και για τη μικρή τι λέτε ;

— Τί την σκέπτεσθε αυτήν, άπαντιά ο νεαρός λόρδος. Δέν λογαριάζεται ούτε για σάς ούτε για μένα.

— Δέν ξεύρω... και όμως... την μισώ !

Προφέρει άσυναίσθητα αυτά τά λόγια αλλά μετανοεί άμέσως και προσθέτει με άγανάκτησι

— Ποιος θά μπορούσε να με φαντασθή τόσο παράλογο ε ; μα ξερεΐς μονάχα σ' εσένα προδίδομαι ; είσαι ο πρώτος άνθρωπος που κωροθώνει αυτό τό θαύμα. Το κακόμοιρο τό πλάσμα τι μου φταίει στο κάτω—κάτω ; ... Ο Φούλκε με την σκέψη ότι ή κυρία Σκάρλετ ζηλεύει (όρα τον άγαπώ) πλέει μέσα σε ωκεανούς εύτυχίας.

— Αγαπημένη μου ! της ψιθυρίζει με φωνή γεμάτη πάθος, άκουσέ με. Άφησε να σε πω αυτό που έεχε λζει μέσα μου. Ότι σε αγαπώ ότι είμαι τρελλός για σε να τό ξερεΐς βέβαια, αλλά πως να ξεηγήσω την άποψινή άγωγία μου ... Πές μου πως δέν είναι άλήθεια αυτό που μου είπαν ... Αγάπη μου κύτταξέ με— πέφτει γονατιστός και κρύβει τό πρόσωπό του στα γόνατά της ένψ αυτή τον αισθάνεται να τρέμη δλόκληρος — Είμαι νέος πλούσιος, ώ ! και πως εύχαριστώ την Τύχη για αυτό ! Πές μου πως δέν προτιμώ αυτόν τό γέρο από μένα ! ... Γιατί να τον προτιμώ ;

— Πραγματικά γιατί ; του λέει αυτή με τη γλυκειά και βαθειά φωνή της. Πώς τό φαντάσθηκες αυτό ;

Είναι λιγάκι έννευρισμένη, γιατί σκέπτεται ότι δέν είναι εύχάριστο να μπή κανείς βιαστικά και να τον δη γονατιστό μπροστά τη. Γι' αυτό και σπεύδει άμέσως να τον καθησυχάση. Άλλως τε τό συμφέρον της είναι να τον κρατήση, ίσαμε που να σιγουρέψη τον Δούκα.

— Και τι είναι για μένα αυτός ο γέρος ; του λέει, αλλά ο νέος την διακόπτει.

— Πρόσεξε ! μη λές τίποτα, προτού να τό σκεφτής και τό ζυγίσης ; καλά, σε ξεορκίζω ! της λέει ένψ της πιάνει τά χέρια και τά φιλεί πολλές φορές.

— Α ! πως με ύποπτεύεσαι του λέει ή γόησσα.

— Ότε μπορώ να έλπίζω ; ρωτάει μ' άγωνία ο Φούλκε.

Αυτή βγάξει ένα άνθος από αυτά που φοράει και τοδ τό προσφέρει ένψ με χαμόγελο του λέει :

— Πήγαινε στη θεία σου, και σε δυό μέρες θά σε περιμένω !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Για να άπολαύση τό θέαμα της καταπράσινης πεδιάδας και την δλόγηρα φύσι που του φέρνει τόσες και τόσες άναμνήσεις προτίμησε να πάη πεζός απ' τό σταθμό στην έπαυλι. Κάθε δένδρο, κάθε θάμνος, κάθε γωνίτσα γης κλείνει για αυτόν μιá δλόκληρη ιστορία, την ιστορία της παιδικής του ζωής, ένψ αυτό τον συγκινεί τόσο που όλο και έπιβραδύνει τό βήμα για να παρατείνη την άπόλαυσι. Έξαφνα όμως βλέπει άνάμεσα στα ψηλά δένδρα, τη γραφική έπαυλι και στην ταράτσα διακρίνει μιá σιλουέτα που του είναι έντελώς άγνωστη. Είναι μιá ξανθή κοπέλλα ώραιότατη που φαίνεται πως περιμένει κάποιον και όλο κυττάζει προς τό μέρος της ; δεν δροστοιχίας, ένψ κοντά της στέκεται ένας πελώριος σκύλος.

— Ποιά να είναι αυτή ; διερωτάει ο Φούλκε και όσο πλησιάζει τόσο καθαρώτερα διακρίνει τά χαρακτηριστικά της νέας. Είναι δυνατόν να αυτή να είναι ή Θεσπεσία ; Το παιδί εκείνο που άφησε όταν έφυγε. Και τι περίεργο πράγμα, στη φυσιογνωμία αυτής της νέας ύπάρχει κάτι που του θυμίζει... δέν ξερεΐ τι του θυμί.

ζει... δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῆ...

Στὸ μεταξὺ ἡ κοπέλλα τὸν εἶδε καὶ ἀμέσως ἐχλώμιασε, ὕστερα «οκίνησε καὶ στὸ τέλος κατέβηκε ἀπὸ τὴν ταράτσα φωνάζοντας :

— Φοῦλκε ! Ἀγαπημένε μου Φοῦλκε, ἦλθες ἐπὶ τέλους !

Σὲ λίγα λεπτά βρῖσκεται κοντὰ του, τὸν ἀγκαλιᾶζει καὶ τὸν φιλεῖ χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ καὶ χωρὶς νὰ ντραπῆ διόλου, ἀφοῦ τὸν θεωρεῖ σὰν ἀδελφὸ τῆς...

Ὁ Ριόθλεσλν ὁμως τὰ ἔχει χάσει κυριολεκτικῶς καὶ τὴν κυττάζει σαστισμένος ἐνῶ ἡ Θεοπεσία—γιατὶ αὐτὴ εἶναι — τοῦ λέει :

— Κι' ὅσο σκέπτομαι πῶς παρ' ὀλίγο νὰ μὴ σὲ γνωρίσω... Μὰ ἔλα... κάνε γρήγορα... ἡ θεία σὲ περιμένει.

— Εἶσαι λοιπὸν ἡ Θεοπεσία ; τὴν ἐρωτᾷ ὁ νέος ἐνῶ τὴν πιάνει ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια καὶ τὴν κυττάζει.

— Μὰ τόσο πολὺ μεγάλωσα λοιπὸν, ὡστε δὲν μὲ γνώρισες τοῦ ἀπαντᾷ αὐτῆ. Ἐξέρεις ὅτι ἡ θεία μου εἶπε πῶς ἂν ἐξακολουθῶ νὰ ψηλώνω ἔτσι θ' ἀναγκασθῆ νὰ μοῦ βάλῃ ἓνα βάρος στὸ κεφάλι. Γιατὶ φαντάσου εἶμαι μόλις δεκαεπτὰ χρονῶν... Ἀλλὰ ἄς μὴ καθομαστε νὰ φλυαροῦμε γιατί ἡ θείτσα περιμένει...

Γλιστρᾷ τὰ δάκτυλά της μέσα στὰ δάκτυλα τοῦ νέου καὶ τὸν τραβᾷ πρὸς τὴν ἔπαυλι ἐνῶ ὁ Φοῦλκε ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι σαστισμένος.

Τέλος φθάνουν στὴν ἔπαυλι ὅπου ἡ Θεοπεσία μόλις ἀντικρούζει τὴν Λαίδη Μαίρη τρέχει ἀπάνω της καὶ τῆς φωνάζει :

— Θείτσα σᾶς τὸν ἔφερα. Νάτος ! ὁ Φοῦλκε !

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐνθουσιώδη παρουσία ὁ Φοῦλκε πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θείας του ποὺ εἶναι τόσο συγκινημένη ὥστε μόλις κατορθώνει νὰ μιλήσῃ.

Ἀγαπημένο μου ἀγόρι ! τοῦ ψιθυρίζει μὲ φωνὴ ἐξασθενημένη φοβόμουνα μὴ πεθάνω χωρὶς νὰ σὲ ἴδω !

Τὸν φιλεῖ ἀκατάπαυστα μὲ στοργὴ μητρικὴ καὶ σὲ λίγο τὸν σπρώχνει ἀπὸ κοντὰ της καὶ τοῦ λέει μὲ χαμόγελο :

— Στάσου νὰ σὲ δῶ τώρα ! Ἐμεγάλωσες ἀρκετά. Εἶσαι ἄνδρας !

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἦταν μιὰ νύχτα παγερὴ, σκοτεινιασμένη, (μαύρη,

ποῦ ἡ γῆς τὴν πίκρα ἀνάσαινε τοῦ ἀγιάτρου- (τοῦ τῆς πόνου.

Ἐάφνου τὰ οὐράνια γέμισαν ἀστέρια κι' ἔνα (ἀστέρι

φωτόλαμπε πρωτόγνωρο στὸ πέρασμα τοῦ (χρόνου.

Φωνές θεϊκές, γλυκύτερες ἀκούστηκαν κι' ὡς (νάταν

κόρντες οἱ ἀχτίνες τοῦ ἀστεριοῦ, γέμισεν ἡ (πλάση ἀρπύζια,

Κι' ἡ γῆς ἀνθοστολίστηκε κι' οἱ βράχοι λου, (λουδίσαν

—γαλάζια ἀνθάκια, χρυσαφιὰ κι' ἀχνὰ ρουδιὰ (ἢ κρεμέζια !

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ! Χαρούμενα χιτυὰν γορ- (γὰ οἱ καμπάνες

καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ψυχές γιομίζουν κα- (λωσύνη

— Θαρρεῖς οἱ ἀπόκοσμες φωνές σταλάζουν (στὴ ψυχὴ μας

κάποιου κόσμου ἀπίκραντου, μιὰν ὑπέρτατη (γαλήνη.—

Κι' ὅσοι πολὺ πονέσανε, τὴν ὥρα ποὺ χι- (πάνε

τριχομιστὰ τὰ σήμαντρα, βιάζονται γιὰ νὰ (φτάσουν,

Στὴν ἐκκλησιὰ ποὺ εὐλαβικὰ κυττώντας τὸ (Χριστὸ μας

θὰ βροῦν τὴ θεία δύναμι τὸν πόνο νὰ ξεχά- (σουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

Ὁ Ριόθλεσλν τεντώνεται τότε μὲ ὅλο τὸ ἀθλητικὸ του παράστημα καὶ σταυρώ- νει τὰ χέρια του στὴ στήθος του.

Ἡ Λαίδη τὸν κυττάζει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κούψῃ τὸ θαυμασμό της ἀλλὰ ὁ ὠραίος ἀξιωματικὸς αἰσθάνεται ἀιολόμως δειλία καὶ ντροπὴ ὅταν βλέπει δυὸ ματάκια ποὺ λάμπουν καρφωμένα ἀπάνω του. Εἶναι τὰ μάτια τῆς Θεοπεσίας ποὺ τὸν κυττάζει κι' αὐτὴ μὲ θαυμασμὸ καὶ λέγει

[Ἀκολουθεῖ]

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

(Παραμονὴ Χριστουγέννων. Σ' ἓνα φτωχικὸ δωμάτιο ἡ Ἄννα κάθεται κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ παιδιοῦ τῆς. Εἶναι ὡμορφη ἀλλὰ χλωμὴ κι' ἀδύνατη. Ἐπάνω σ' ὁ τρεμάμενο φῶς τοῦ καντηλιοῦ, ἓνα ἀσημένιο εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Ἡ Ἄννα 35 ἐτῶν, ὁ Παῦλος 8 ἐτῶν παιδί τῆς.)

Ὁ μικρὸς ΠΑΥΛΟΣ.— Μαμά... Αὔριο εἶναι Χριστοῦγεννα ;

ΑΝΝΑ.— Ναι παιδί μου, καὶ ἀπόψε ἔο- χεται ὁ μικρὸς Χριστὸς στὸν κόσμο.

ΠΑΥΛΟΣ.— Θάρθῃ λοιπὸν καὶ σ' ἐμέ- να ὁ Χριστοῦλης ἀπόψε ; Ἐ, μαμά ; Καὶ θὰ μοῦ φέρῃ δῶρα ;... Πολλὰ δῶρα ; Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ξεχάσῃ, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ λές, εἶμαι καλὸ παιδί. Κάθομαι φρόνιμα ὅλη τὴν ἡμέρα, μελετᾷ τὸ μάθημά μου, καὶ σὲ περιμένω νὰ γυρίσῃς μητεροῦλα, ἀπὸ τὴν ἐργασία σου. Καὶ τώρα ποῦ ἡ- σουνα ἄρρωστη, ἔκανα ὅτι μποροῦσα γιὰ σένα, μαμά. Σοῦ ἔδινα τὴν γιατρικὴ σου, σοῦ ζέσταινα τὸ γάλα σου. Μὰ εἶ- μαι ἀκόμη πολὺ μικρὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα ὅ,τι κάνεις ἐσὺ γιὰ μένα, μητεροῦλα... Μὰ θὰ ἴδῃς, δταν με- γάλωσω, θὰ ἴδῃς... Θὰ ἐργάζομαι ἐγώ, θὰ κερδίζω πολλὰ—πολλὰ χρήματα κι' ἐσὺ τότε θὰ μὲ περιμένῃς νὰ γυρίσω, φορτωμένος ἓνα σωρὸ πράγματα.

ΑΝΝΑ (ἰγχαλιάζοντας τὸν Παῦλο)

Ἀγαπημένο μου παιδί, θηταυρέ μου !

ΠΑΥΛΟΣ.— Εἶναι ἀρκετὲς μέρες τώρα ποῦ δὲν μοῦ φέρνεις τίποτα πειὰ μητε- ροῦλα... Νά, κι' ἀπόψε ποῦ εἶναι Χρι- στοῦγεννα, δὲν μοῦφερες πάλι τίποτε...

ΑΝΝΑ.— Ἀγαπημένο μου ἀγοράκι, ξεχνᾷς πῶς ἤμουν ἄρρωστη καὶ δὲν ἐρ- γάζομαι τόσο καιρὸ ;... Ὅσα χρήματα εἶχα κατορθώσῃ νὰ βάλω στὴν μπάντα, τὰ ξόδεψα ὅλα στοὺς γιατροὺς καὶ στὰ φάρμακα (κλαίει)

ΠΑΥΛΟΣ.— Μὴν κλαῖς, μητεροῦλά μου. Δὲν πειράζει ποῦ δὲν μοῦ ἔφερες τίποτε. Ὁ Χριστοῦλης ποῦ θάρθῃ ἀπόψε, θὰ μᾶς φέρῃ πολλὰ—πολλὰ πράγματα... Θὰ μοῦ φέρῃ καὶ παιχνίδια καὶ σουχαλάκια καὶ γλυκίσματα... Θὰ ἴδῃς ! Θὰ ἴδῃς !

ΑΝΝΑ.— Ναι, ἀγάπη μου. Μὰ κοιμή- σου τώρα. Πές σὰν πάντα τὴν προσευχὴ σου στὴν Παναγία καὶ κλείσε τὰ μάτια σου ν' ἀποκοιμηθῇς.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναι, θὰ κοιμηθῶ, μητεροῦ- λα. Καὶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ κοιμοῦμαι, θάρ- θῃ ὁ Χριστοῦλης καὶ θὰ μ' ἀφήσῃ τὰ δῶ-

ρά του ἐδῶ στὸ κρεββάτι μου. (Γονα- τίζει στὸ κρεββάτι του, σταυρώνει τὰ χε- ράκια του καὶ προσεύχεται). Καλὴ μου Παναγίτσα, στείλε μὰς σὲ παρακαλῶ ἀ- πόψε τὸ Χριστοῦλη ἔτσι ὅπως μᾶς τὸν ἔ- στελνες τὸν καιρὸ ποῦ ἤμασταν πλούσιοι καὶ ζοῦσε κι' ὁ ἀγαπημένος μου πατέ- ρας... Στείλῃ τον καὶ τώρα ποῦ ἤμασταν φτωχοί... Μὴ μᾶς ξεχάσεις... Σ' εὐχαρι- στῶ Παναγίτσα μου (πλαγιάζει στὸ κρεβ- βᾶτι του κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἀπο- κοιμίζεται).

ΑΝΝΑ.— Γονατίζοντας μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας). Ἄγία μητέρα τοῦ Θεοῦ λυπήσου με ἐσὺ ποῦ ξέρεις τὰ βάσανά μου, τὴ φτώχεια μου. Πῶς ἀναγ- κάσθηκα νὰ ἐργασθῶ... Πῶς ἀρρώστησα ξαφνικά κι' ἔμεινα ἓνα μῆνα στὸ κρεβ- βᾶτι... Πῶς πούλησα τὰ λιγοστά μου κο- σμήματα γιὰ νὰ συντηρηθῶμε καὶ τώρα δὲν μοῦ μένει πειὰ τίποτ' ἄλλο ἐκτός ἀ- πὸ τὸ ἀσημένιο σου εἰκόνισμα ποῦ εἶναι ἓνα τόσο πολὺ μοι εὐκαίμητο γιὰ μένα. Μοῦ τῆχει χαρίσει ἡ μητέρα μου ποῦ τὸ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὴν γιαγιά της. Εἶναι σκεπασμένο δλόκληρο μὲ καθαρὸ σκαλιστὸ ἀσημι... Φεύγοντας ἀπὸ τὴ πα- τριδα μου καταστρατημένη, μονάχα τὸ παδί μου καὶ τὸ εἰκόνισμά σου κρατοῦ- σα στὴν ἀγκαλιὰ μου καὶ τὰ ἔσωσα. Μὰ ἀπόψε, ποῦ δὲν ἔχω καθόλου χρήματα καὶ τὸ παιδί μου ἀποκοιμήθηκε νηστικό, πρέπει... ὦ, Θεέ μου !... Πρέπει νὰ πάρω τὴν εἰκόνα σου, Παναγία μου, καὶ νὰ τῆς ἀφαιρέσω τὸ ἀσημιτῆς. ὦ ! δὲν πρέπει νὰ ζυπνήσῃ τὸ παιδί μου καὶ νὰ μὴ βρῆ τί- ποτε ἐπάνω στὸ κρεββάτι του. Δὲν πρέ- πει νὰ μείνῃ νηστικό αὔριο καὶ μεθαύ- ριο. Γι' αὐτὸ συχώρα με Παναγίτσα μου, ποῦ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ πουλήσω τὸ ἀσημι σου... (Σηκώνεται πλησιαζει στὴν εἰκόνα κι' ἀπλώνει τὰ χέρια της πρὸς αὐτὴν γιὰ νὰ τὴν ἐκρεμάσῃ ἀπ' τὸν τοί- χον, μὰ ἔξαφνα δειλιάζει καὶ τὰ χέρια της πέφτουν ἄτονα.) Δὲν μπορῶ, δὲν μπο- ρῶ... ὦ, Παναγία μου, κάνε τὸ θαῦμα σου καὶ βγάλε με ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι...

ΠΑΥΛΟΣ.— (παραμιλώντας μέσα στὸν ὕπνο του).

Μάλιστα μάλιστα. Παναγία μου. Σὲ εὐχαριστῶ. Σὲ εὐχαριστῶ.

ΑΝΝΑ.— Ὀνειρεύεται τὴν Παναγία τὸ ἀγγελοῦδι μου...

ΠΑΥΛΟΣ.— (ἐξακολουθώντας νὰ παραμιλᾷ) Μάλιστα μάλιστα, ἔλεγε

κατάλαβα, θά βγάλουμε τὸ ἀσήμι...

ANNA (τινάζεται τρομαγμένη).— Τὸ ἀσήμι;

ΠΑΥΛΟΣ (ἐμπνῶντας).— Μαμά! Μαμά!.. Εἶδα τὴν Παναγία!.. ὄχι σὺν εἰκόνα, μὴ δλοζών'ανη. Ἦταν ὡμορφή, ὅπως εἶσαι σὺ, μαμά.. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα γαλάζιο καὶ γύρω στὸ κεφάλι τῆς εἶχε φῶς.

ANNA.— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὡ μοῦ εἶπε πάρα πολλά. Περίμενε λίγο, μαμά, γιὰ νὰ θυμηθῶ γιατί εἶμαι λίγο ζαλισμένος. Ζαλιστήκα ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς ποῦ εἶχε γύρω στὸ κεφάλι τῆς ἡ Παναγία.

ANNA.— Παιδάκι μου...

ΠΑΥΛΟΣ.— Λοιπὸν ἡ Παναγία ἔσκυψε πρῶτα καὶ με γάιδεψε ἀπαλά — ἀπαλά, ὅπως με γάιδεψες κι' ἐσύ, μαμά. Καὶ μοῦ χαμογέλωσε, ὅπως χαμογέλει στὴν εἰκόνα καθὼς βλέπει τὸν μικρὸ Ἰησοῦ.

ANNA.— Κι' ὕστερα;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὑστερα τῆς εἶπα: «Κατὰ λαβαίνω πῶς εἶσαι ἡ Παναγίτσα ἢ μητέρα τοῦ Χριστοῦλη». Ἐνείνη τότε μοῦ χαμογέλωσε πάλι κι' ἐγὼ τῆς εἶπα: «Νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ Χριστοῦλης σου ποῦ ἔχει σήμερὰ τὰ γενέθλιά του». Καὶ ἡ Παναγία ὀνόνα μοῦ χαμογέλωσε. Τότε πήρα περισσότερο θάρρος καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα. Τῆς εἶπα πῶς τώρα εἶμαστε πάρα πολὺ φτωχοί, πῶς χάσαμε τὴ μεγάλη περιουσία μας, πῶς ἦσουν ἀρρωστη μαϊουλά, καὶ δὲν ἔχουμε πειὰ τίποτα, τίποτα, οὔτε ψωμί..

ANNA.— Τί περίεργο ὄνειρο!.. Κι' ἔπειτα;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἐπειτα τῆς εἶπα ἀκόμα: «Καλὴ μου Παναγίτσα! αὔριο ποῦ εἶναι Χριστοῦγεννα, δὲν κάνει νὰ μείνουμε νηστικοί... Γι' αὐτὸ, σὲ Παρακαλῶ πολὺ, νὰ κἀνης ἕνα θαῦμα καὶ νὰ μᾶς στείλῃς τὸ Χριστοῦλη με μερικά δῶρα. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐσχάσης ὀπόψε... Ἡ φτωχὴ μου μαμά εἶναι ἀκόμη τόσο ἀδύνατη.. Τότε ἡ Παναγίτσα χαμογέλωσε πάλι καὶ μοῦ εἶπε: «Πέες, μικρὲ μου Παῦλο, τῆς μαμάς σου νὰ βγάλῃ τὸ ἀσήμι ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου».

ANNA.— Σοῦ τὸ εἶπε, παιδί μου, αὐτὸ ἡ Παναγία;

ΠΑΥΛΟΣ.— Νοί, μαμά, μοῦ τὸ εἶπε. Καὶ ἐγὼ τὴ ρώτησα: «Γιατί θέλεις νὰ βγάλουμε τὸ ἀσήμι; μήπως δὲν σοῦ ἀρέσει;» Μὰ ἡ Παναγία μοῦ ἀπάντησε: «Μοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ κάνε αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα, γιατί ἔτσι αὔριο θάχτες πολλὰ — πολλὰ πράγματα... Ἐπειτα μοῦ χαμογέλωσε πάλι καὶ χάθηκε ἀξαφάνα..

ANNA (συγκινημένη).— Ὡ! Παναγία μου, μοῦ δίνεις λοιπὸν τὴν ἀδεια νὰ σοῦ

πάρω τὸ ἀσήμι σου καὶ νὰ τὸ πουλήσω;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναι, μαμά... Ἄφοῦ τὸ θέλει ἡ Παναγία, πρέπει νὰ τὸ βγάλουμε..

ANNA (ἐκκρεμῶντας τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸν τοίχο).— Συχώρα με, Παναγία μου..

ΠΑΥΛΟΣ (κτυττάζοντας τὴν εἰκόνα).— Ναι, ναι, τὴν εἶδα ἔτσι ὅπως εἶναι ἐδῶ, ἀπαράλλαχτη!.. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν τόσο μεγάλα... Μόνο ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ φῶς...

(Ἡ Ἄννα παίρνει μιὰ μικρὴ τανάλια κι' ἀρχίζει νὰ βγάξῃ ἕνα—ἕνα τὰ καρφιά ποῦ συγκρατοῦν τὸ ἀσημένιο κάλυμμα στὴν εἰκόνα. Βγάξει καὶ τὸ τελευταῖο καρφί καὶ ὕστερα τραβάει τὸ ἀσημένιο περίβλημα ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα σωρὸ πολυτίμες πέτρες, διαμάντια, σμαράγδια καὶ ρουμπίνια πέφτουν ἀπὸ τὴν εἰκόνα, μαζὺ μ' ἕνα μικρὸ διπλωμένο χαρτάκι.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Μαμά!.. Τί εἶναι αὐτά; Για κύττα τί ὠραίες πέτρες!.. Πῶς λάμπουν!..

ANNA (κατάπληκτη, παίρνει τὸ χαρτάκι, τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει).— «Ἄν καμμιὰ φορὰ, κάποιος ἀπ' τοὺς ἀπογόνους μου βρεθῇ σὲ δύσκολη θέσι κι' ἀναγκαστεῖ νὰ βγάλῃ τὸ ἀσήμι τῆς Παναγίτσας, γιὰ νὰ τὸ πουλήσῃ, ἄς ἀφήσῃ τὸ ἀσήμι κι' ἄς πουλήσῃ τὰ πετράδια αὐτὰ ποῦ ἀντιπροσωπεύουν ὀλόκληρη περιουσία. Μαρία»..

ΠΑΥΛΟΣ.— Ποιὸς τὰ γράφει αὐτά, μαμά; Ἡ Παναγία;

ANNA.— Τί ὄνειρο!.. Τί θαῦμα!.. Σωθήκαμε, μικρὲ μου Παῦλε, Σωθήκαμε! Ὡ τί εὐτυχία!.. Ξαναγίναμε πλούσιοι!.. Τώρα θὰ σοῦ πάρω πολλά, πάρα πολλά πράγματα... Καὶ γλυκίσματα, καὶ φορέματα καὶ παιχνίδια καὶ ὅτι ἄλλο θέλεις..

ΠΑΥΛΟΣ.— Μὰ ποιὸς τὰ εἶχε κρύψει, μαμά, αὐτὰ τὰ ὠραία πετράδια μέσα στὴν εἰκόνα;

ANNA.— Ἡ Γιαγιά τῆς μητέρας μου.

ΠΑΥΛΟΣ.— Κι' ὅμως, δὲν τὸ ξέραμε, μαμά, τὸσον καιρὸ, κι' ἂν δὲν ἔρχόταν νὰ μοῦ τὸ πῇ ἡ Παναγία..

ANNA.— Ναι, ἡ Παναγία, μᾶς ἔσωσε... Σ' εὐχαριστῶ, Παρθένα μου. Σ' εὐχαριστῶ. Θὰ σοῦ φορέσω πάλι τὴν ἀσημένια σου φορεσιά... Κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πολυτίμα πετράδια θὰ στὸ βάλω στὴν κορῶνα σου!

(Ἀγκαλιάζει τὸν μικρὸ Παῦλο, κι' οἱ δυὸ μαζὺ, μητέρα καὶ γιου, ἔτσι ἀγκαλιασμένοι με δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια φιλοῦν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, πολλές — πολλές φορές.)

Μετάφρασι

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

(Στοιμίουτοπον) Ὑπὸ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ
Διευθυντοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀπεδέχθη τὴν παράκλησιν τῶν νεαρῶν συντακτῶν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ δ' ἂν νὰ γράψω καὶ ἐφ' ὧν τὴν τέχνην, ἔξελξα δὲ ὡς θέμα τὸν ἐπιφανῆ ζωγράφον **Παῦλον Μαθιοπούλου**, μεθ' ὃν με συνδέει μακρὰ καὶ εἰλικρινὴς φιλία.

Ὁ **Παῦλος Μαθιοπούλος** ἐγενήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1876, μετὰ δὲ εὖ ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς ἐνεγράφη κατ' ἄρχαίς εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλ' αὐθιγόνως ἰσχυροτάτην πρὸς τὴν τέχνην ἐρωτὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλλιπ. σχολὴν τοῦ **Ματθαίου Πολυτεχνίου** καὶ κατετάχθη εἰς τὴν τάξιν τοῦ εἰμνηστοῦ **Νιγηφόρου Δύτρα**, μηθὲν ὑπὸ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ διδασκαλοῦ τὰ μυστήρια τῆς τέχνης. Ἀποπερατώσας δὲ τὰς ἐν τῇ Σχολῇ αὐτῇ σπουδὰς του μετέβη εἰς **Παρίσιον** ὅπου ἐνεγράφη ὡς μαθητὴς τοῦ **Βενιαμίν Κωστιά**, βραδύτερον δὲ τοῦ **Ιωάννου Παύλου Δωρᾶν**, δύο δὲ ἔτη κατόπιν ἐγένετο δεκάτῃς τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῆς «Ἐπιώσεως τῶν Γάλλων Καλλιτεχνῶν», τῷ δὲ 1900 ἰβροβεύθη δι' ἀργυροῦ μετολλίου εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσὶν τῶν Παρισίων.

Ὁπλισμένος μετὰ ταῦτα ἀθλα ὁ νεαρὸς **Παῦλος Μαθιοπούλος** ἐπέστρεψε τῷ 1901 εἰς τὰς ἀναπηδίας τῶν Ἀθηνῶν ὅπου ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς, ἐξασκῶν τὸ καλλιτεχνικόν του ἐπάγγελμα ἀποστέλλων συγχρονως τὰ ἔργα του εἰς τὰς ἐν **Ἐθρῶν** ἐκθέσεις, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1910 διορίσθη Καθηγητὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀνωτάτης ἤδη βαπτισθείσης Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ὁ **Παῦλος Μαθιοπούλος** ἐτέθηκεν ἔργα του ἐκτὸς τῶν Παρισίων, ἐν **Βερολίνῳ** τῷ 1902 καὶ 1908, ἐν **Πετρούπολει**, **Ἀμστερδαμ** καὶ **Ρώμῃ** τῷ 1910 καὶ 1911, ἐν **Μονάχῳ** καὶ ἐν Ἀθήναις ὅπου ἔτυχε πάντοτε εὐφημοτάτης μνείας ὑπὸ τῶν μεγάλων κρι-

τικῶν τῆς τέχνης; Εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ ἔτος 1930 διοργάνωσε μεγάλην Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσὶν τῶν ἔργων του, τὰ ὅποια κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξεργάζεται με κατητίδας δηλ. παστὲλ, εἰς τὸ εἶδος δὲ τοῦτο ὁ **Μαθιοπούλος** κατέστη ἀπαράμιλλος καὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ὅτι ἰδίως διακρίνει τὴν Ἑλληνα τοῦτο καλλιτέχνην εἶναι ἡ ὠραία καὶ λεπτὴ γοητικὴ, ὁ ζωηρὸς, χρωματισμὸς καὶ πρὸ πάντος ἡ ἐξειδικεύσεις τῶν προσώπων, τὰ ὅποια ἀπεικονίζει. Κατὰ ταῦτα ὁ **Μαθιοπούλος** δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι συνεχίζει τὰς ὑψηλὰς ἐν τῇ τέχνῃ παραδόσεις τῶν ἀθανάτων προγόνων μας, οἵτινες ἦσαν λάτρεις τοῦ Ὁραίου, ἐπὶ αἰῶνας διατηρήσαντες τὴν τέχνην εἰς τὸ ὑψηλὸν σημεῖον τῆς τελειότητος.

Πράγματι ὁ **Παῦλος Μαθιοπούλος** εἶναι ἕνας ἀρχαῖος Ἑλληὴν εἰς τὴν τέχνην του, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ὑπεβίβασεν εἰς τὸ ταπεινὸν ἐπίπεδον τοῦ ρεαλισμοῦ. Ὁ λήτης δὲ τοῦ ὠραίου δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῶν ὠραιότητων Ἑλληνίδων κυριῶν, καταστάς ὁ κατ' ἔοχον ζωγράφος τῆς γυναικειᾶς καλλονῆς. Ἐγὼ πολλάκις τὸν ὠνόμασα τὸν «Πραξιτέλην» τῆς Ζωγραφικῆς διότι ὡς ὁ μέγας ἐκεῖνος γλύπτης τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαῖότητος ἀπηθανότισε διὰ τῆς σμίλης τὸ γυναικεῖον κάλλος, δημιουργήσας τὸ τελειότερον πρότυπον τῆς Ἀφροδίτης, ὁμοίως καὶ ὁ **Μαθιοπούλος** εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἀπηθανότισε τὸς κομψοτέρας καὶ θελκτικωτέρας κυρίας καὶ δεσποινίδας τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἐξειδικειῶν αὐτὰς μετὰ τὰς ἀρμονικὰς του γραμμὰς καὶ τοὺς γοητευτικούς του χρωματισμούς.

Ἡ προσωπογραφία μιᾶς ὠραιότητος, ἰδεώδους πράγματι δεσποίνης τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων τῆς Κυρίας **Μαρίας Λισσιράκη**, ἣν ἐξετέλεσεν ἐσχάτως, δύναται νὰ εἴπω ὅτι εἶναι τὸ κορυφωμα τῆς

εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τέχνης καλλιτεχνικῆς του παραγωγῆς.

Ἄλλ' ὁ **Μαθιόπουλος** παρ' ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι μονομερής. Ἠσχολήθη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς τέχνης, παρήγαγε δὲ συνθέσεις ἱστορικές, τοπεία καὶ ποικίλα ἄλλα ἔργα ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου. Θὰ ἦτο μακρὸν ν' ἀναριθμῶ ἐνταῦθα πολλὰ ἔξ αὐτῶν, δὲν ἀναφέρω ἢ ὀλίγα μόνον, τὰ μᾶλλον εἰς ἐμὲ γνωστά, ὡς π. χ. Ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου, ἡ Κυρία μὲ τὸ σκυλάκι, ὁ Τούρκος πέρασε, Ἀφύπνισις, σβαβαὶ ἀσχολοί, τελετὴ στέψεως εἰς τὸ Βυζάντιον, ὁ καθρέπτης, προσωπογραφίαι **Τρικούπη, Ν κηφόρου Δύτρα, Βασιλέως Γεωργίου, Μπεῦκη, Γούναρη, Ἀγγέλου Βλάχου** καὶ πολλῶν ἄλλων. Τελευταῖον ἐξετέλεσεν θανμασίαν προσωπογραφίαν τοῦ ἀποθανόντος **Α. Παπασταύτου**. Μόνον ἡ «μιλιὰ τοῦ λείπῃ» ὡς λέγει ὁ λαός.

Ἄλλα καὶ εἰς τὰς γελοιογραφίας εἶναι ἀμίμητος ὁ **Μαθιόπουλος**, διότι ἔχει πνεῦμα σατυρικότατον καὶ ἂν ἔγραφε θὰ ἔκαμνε σπουδαίας σατιράς. Τῷ **Ἰακωβίδου** μάλιστα ἔκαμε μίαν μοναδικὴν γελοιογραφίαν εἰς γλυπτικὴν ἀπὸ ξύλου. Εἶναι θαῦμα!

Τί δὲ νὰ εἶπω διὰ τὸν **Παθίον Μ. Θεόπουλον** ὡς ἄνθρωπον; Διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι τις καλλιτέχνης, ἢ σοφὸς κωμικητής, ἢ μέγας συγγραφεύς. Πρέπει πρὸ παντός νὰ εἶναι **ἄνθρωπος**, αὐτὸς δὲ ὁ τίτλος ὡς καὶ ὁ τίτλος «κύριος» εἰς ἐλαχίστους δύναται νὰ ἀπονεμηθῇ, ἂν κατεχούν ὑψηλά ἀξιώματα καὶ ἂν ἔχουν «κλάκα» ὡς λέγομεν, τὰ παράσημα.

Ὁ καλλιτέχνης μας λοιπὸν ἐκτὸς ὅτι ἐπρωκισθῆ ἐκ φύσεως μὲ πολλὰ χαρίσματα, ἔτιχε καὶ λίαν ἐπιμελεμένης ἀνατροφῆς, κατέχει πολλὰς γλώσσας, εἴ αἱ πολὺ διαβασμένος, παρακολουθεῖ κάθε πνευματικὴν κίνησιν καὶ ἡ συναστροφὴ του εἶναι ἔξαιρετικὰ ἐπαγωγὸς καὶ ἀπειρήτητος.

Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀκόμη ἀκραιότατος τοῦ εὐχόμεναι νὰ φθάσῃ τὰ χρόνια τοῦ **Μεγαλῆ Ἀγγέλου** τοῦ **Τσιανοῦ** καὶ τοῦ **Θεοδοκοπούλου** διατηρῶν μέχρι βαθυτάτου γήρατος ὅλην τὴν χάριν τὴν δύναμιν, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν γοητείαν τοῦ χρωστῆρος του.

ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Σ. ἄνάκτορα τῶν Βερσαλιῶν ἐπὶ Λουδοβίκου 14ου μῆκε μια μέρα ἕνας λωποδύτης. Ἐνῶ δὲ καταγινότανε μέσα σὲ μιὰ αἴθουσα νὰ ξεκρεμάσῃ ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα ρολοὶ μεγάλης ἀξίας, μῆκε ἄξαφνα ὁ βασιλεὺς, φουρῶντας μιὰ ἀπλὴ πιτζάμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ κλέφτης ὅμως δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

Σὰς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, ἀγαπητέ μου κρατήστε μιὰ στιγμή αὐτὴ τὴν καρτέλα. Περίμενα τόσην ὥρα ἕναν ὑπερήρη κι' ἀκόμα δὲν ἦρθε νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ὁ Λουδοβίκος νομίζοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν κάποιος ζωολόγος ποῦ τὸν εἶχαν ἀρροκαλέσει νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ ρολόγι, τοῦ κράτησε τὴν καρτέλα, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτε. εὐχαριστημένος μάλιστ' ἀποφάσισε νὰ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει.

Ὁ λωποδύτης; κατέβασε τὸ ρολοὶ, τὸ πῆρε κι' ἔφυγε ἀτάραχος.

Ἔτσι ἀπὸ λίγες μέρες ὁ βασιλεὺς ἐκληρονομήθη τὴν κλοπὴ ἀπὸ τὸν οὐλόγη ὁ ὁποῖος εἶχε διατάξῃ νὰ φέρουν στὰ ἄνάκτορα τὸν συληφθέντα ἐν τῷ μεταξύ λωποδύτην, τὸν ὁποῖον καὶ ἔφερε μπροστὸν τὸν βασιλεῖα.

Ὁ λωποδύτης; μάλιστ' εἶδε τὸν Λουδοβίκο μὲ καταπληκτικὴν ψυχραιμίαν τὸν ἐρώτησε:

Γιατὶ μὲ ἐφέρανε ἐδῶ; Γιατὶ νὰ μὲ σώσης βεβια συνάδελφε! Ἀφοῦ ἐσὺ μὲ ἐβοήθησες νὰ κλέψω τὸ ρολοὶ!

Κόκκαλο ὁ Λουδοβίκος!

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὰ παιδιά πρέπει ν' ἀποφεύγουν νὰ ἔχουν συντρόφους:

- 1) Ἐκείνους ποὺ περιπαίζουν τοὺς γονεῖς τους ἢ παρακούουν στοὺς διαταγὰς τους.
- 2) Ἐκείνους ποὺ εἰρωνεύονται τὴν θρησκεία.
- 3) Ἐκείνους ποὺ εἶναι καυγατζήδες καὶ

ἔρχονται σὲ λογομαχίες μὲ τοὺς ἄλλους.

4) Ἐκείνους ποὺ εἶναι σκληροὶ καὶ βασανίζουν τὰ ζῶα.

5) Ἐκείνους ποὺ λένε διαρκῶς ψέματα ἢ ἔχουν συνειθίσῃ σὴ κλεψιά.

6) Ἐκείνους ποὺ τὸ σκάζουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον (τοὺς σκασιάρχας) χωρὶς εὐλογοῦ ἀφορμὴ καὶ

7) Ἐκείνους ποὺ βλασφημοῦνε καὶ λένε λέξεις ἀπρεπεῖς καὶ ἀχρεῖες.

Τὴν συναναστροφὴν ὅλων αὐτῶν πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰ καλὰ παιδιὰ, ἔχοντα ὑπ' ὄψιν τὶς παρομιεῖς «μ' ὅποιον δάσκαλο καθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς» καὶ «τές μου ποιοὶν ἔχεις φίλον νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ παπᾶς ἐνὸς χωριοῦ πῆγε μιὰ μέρα στὸ σπῆτι μιᾶς γειτόνισσας νὰ τῆς εὐχηθῇ χρόνια πολλά.

- Καλημέρα κυρὰ Χρήσταινα.
- Προσκυνῶ Δέσποτριά μου.
- Χρόνια πολλά καὶ εὐ... δαίμονα!
- Μπᾶ ποῦ νὰ τὸν ἔχῃς βοήθειά σου καὶ στὸ προσκέφαλό σου! Σιὸ... δαίμονα ἤλθῃς νὰ μὲ στείλῃς πρῶτ' πρῶτ'!

Μεταξὺ λωποδυτῶν:
Σήμερα ἔκανα μιὰ γερὴ μπάζα.
— Τί ἔκανες;
— Βούτηξα ἕνα σερβίτιο ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα.

— Μωρὲ μπᾶς καὶ δὲν εἶναι γνήσιο;
— Τί λὲς βρὲ κουτέ, Μπορούσε ποτὲ ὁ ἐλέφας νὰ φορῇ ψεύτικα δόντια.

Στὸ δικαστήριον: Ὁ Πρόεδρος.— Λέγε μάρτυς τὸ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου τὸ βῶδι σὶ ὁ ἔκλεψε ὁ κατηγορούμενος;
Ὁ Μάρτυς.— Τὸ εἶδα κύριε Πρόεδρε, νὰ ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις...

Ὁ πελάτης: Τρεῖς χιλιάδες αὐτὰ τὰ μῆλα; Αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φῶν οὔτε γουροῦνι.

Ὁ Μανόβης: Δοκίμασε πρῶτα, Κύριε καὶ ὕστερα μοῦ λὲς... ἂν μπορῇ νὰ τὰ φῶν γουροῦνι ἢ ὄχι.

— Γιατὶ ἄραγε νὰ μὲ τρώῃ τὸ ἀριστερό μου χέρι;

— Θὰ λόβῃς ἀσφαλῶς χρήματα σήμερα.

— Ἔχεις δίκιο... Ὅσοι μοῦ καθυστέρουνε τὶς συνδρομὲς τοῦ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ τῆς ΝΕΙΟΤΗΣ θὰ μοῦ τῆς στείλουν εἰ!!!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ λύσεις δεχτὲς μέχρι τῆς 10 2 43

18 Τί πράγμα τὸ φέρουν στὸ τραπέζι, τὸ κόβουν καὶ ὅμως δὲν τρώγεται;

19 Τί πράγμα καίεται γιὰ νὰ φυλάξῃ ἕνα μυστικόν;

20 Τί εἶμαι;
Στὴν κουζίνα μένω
καὶ σχολεῖδ' πηγαίνω
ἄλλοιο γράμμα ἀλλάζω,
καρπὸ—ρουμπίνια, βγάζω
ΤΟΞΟΤΗΣ

21 Γρίφος
ω
NH ω ω
H — Σ. Θανή ω κ ω
T ω ω
ω
ΤΟΞΟΤΗΣ

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6 φύλλου μᾶς ἔστειλαν μέχρι σήμερον οἱ κάτωθι: Αἱ Δεσποινίδες **Μ. Μιχαηλίδου, Ε. Ἰωάννου, Α. Γεωργίου, Μ. Ἀποστολάτου** καὶ οἱ Κύριοι: **Ν. Ἀγγελίδης, Δ. Δεμπίσης, Κ. Παπαθανασίου, Ε. Σαραντιδῆς, Δ. Σπηλιώτης, Π. Μορφονιός, Ι. Μωραϊτάκης, Δ. Κοσμόπουλος, Ι. Πέτρον Α. Κομνηνός, Κ. Δαρδῆς καὶ Ε. Μελιδώνης**

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

- 1) Ὅτι καὶ οἱ δύο ἔχουν παράσιτα
- 2) Ὅσο πὺδ παλιὰ εἶνε τόσο εἶνε καλύτερα
- 3) Ἄνὰ — Παρά — Διὰ = ἀναπαραδιά

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

*Αγαπητά μου Έλληνόπουλα - ες,

Πρώτα—πρώτα σάς εδχομαι μ' δλη ου την καρδιά να περάσετε με υγεία και χαρά τις Άγιες αυτές ημέρες και ει-θε ο γεννηθείς Ίησους να γεμίση την ψυχή σας άρμονία, ειρήνη κι' αϊσιοδοξία.

Πιστεύω ότι άλλοι σας θά προβιβαστή-κατε και τέν Φεβρουάριο όταν θά ξα ναυοίη το σκολεϊό θ' άρχίσετε με με-γαλύτερη όρεξι τα μαθήματά σας.

Τώρα που σταμάτησαν τα μαθήματα θά βρήτε καιρό ν' άσχοληθήτε περισσό-τερο μαζί μου μπαίνοντας στην κίνηση του περιοδικού. Επίσης πιστεύω ότι άλλοι σας θά φροντίσετε τώρα τις γιορτές να γράψετε τους φίλους σας συνδρομητάς μου.

— Το σημερινό μου φύλλο που όπως βλέπετε είναι γιορτινό τό βγαλα διπλό με 16 σελίδες αντί 8 και αντί της 1ης και 16ης Δεκεμβρίου 1942. Η τιμή του είναι 120 δραχμάς άλλ' όμως άπ' τό έρ-χόμενο τό όποιο θά έκδοθή κανονικά την Πρωτοχρονιά θά τιμάται όπως πριν 60 (έξήντα δραχμές).

— Συνδρομητάι μπορούν να γραφοϋν και να πέρνουν φυλλα του περιοδικού και στο επί της όδοϋ Όμήρου 8 Α Βι-βλιοπωλείον του κ. Καπαντιδου όσοι θέλουν. Μην ξεχνούν οι φίλοι μου ότι ό τι όποιος μου γράψει 12 (δώδεκα) έτη-σους συνδρομητές θά περνη τό φύλλο δωρεάν για ένα χρόνο.

Εάν κανείς από τους κ. κ. συνδρομη-τάς μου δεν πέρνει κανονικά τα φύλλα (τά όποια έγώ στέλνω άνελλιπειώς) πα-ρακαλείται ήπως με ειδοποιή άμέσως, για να προβαίνω σε σχετικές ένεργείες στην Διεύθυνσιν των Τ.Τ.Τ. του Υπουρ-γειου Συγκο νωνίας γιατί τελευταία κα-τά πολύ περίεργο τρόπο χάνονται τεύχη περιοδικών σιά χέρια της Ταχυδρομικής όπηρεσίας.

— Την πρωτοχρονιά ό διευθυντής μου κ. Β. Η. Μαθιόπουλος δεν θά έορτάση ούτε θά δεχθή επισκέψεις λόγω πένθους.

— Και τώρα ή Άλληλογραφία μας :

Όχι μόνο ό Ηρωϊνός Τύπος έγραψε για μένα κ. Βασιλειάδη αλλά και ή Βραδυνή και ή Ακρόπολις και ή Καθη-μερινή με πολύ έπαινετικά λόγια Δυστυχώς δεν έχω θέσι σ' αυτό τό φύλλο για ν' αναδημοσιεύσω αυτά για να τα δοϋν όλοι μου οι φίλοι.

*Ελαβα τό γράμμα σου αγαπητέ μου φίλε Ι. Θ. Μαθαγκουδάκη και τις μετα-φράσεις έκ των όποιων ή μία δημοσιεύε-ται στο σημερινό. Ψευδώνυμό σου ένε-κρήθη και μπορείς να τό μεταχειρίζεσαι.

Σου άνοιξα λογαριασμό στόνομά σου άν και τώρα δεν μου χρωστάς τίποτα.

Ζαχ. Παπαζαχαριου Θεσσαλονίκη. *Ελαβα τό γράμμα σου καθώς και έπι-τανήν και σε είχαριστώ θερμότατα. Τα χυδρομικώς άποστέλλω 8 σειρές από τό 5 φύλλον έως και τό 8 συμπεριλαμβα-νόμενον. Κατόπιν θά σου στείλω από τό παρόν διπλό φύλλον 16 αντίτυπα ήτοι 16σόν αριθμόν των τώρα και άρχικώς άπο-σταλέντων όκτώ σειρών. Έσθ ένεγράφης συνδρομητής δωρεάν. Οι τρίμηνες συν-δρομής άρχίζουσαι την 1ην Οκτωβρίου τε-λειώνουν σήμερα με τό παρόν φύλλον και έπομένως να φροντίσης δια την ανα-νέωσιν αυτών. Άμα τη έγγραφη νέων συνδρομητών να με τηρής ένήμερον διά να στέλνω νέα φύλλα. Ανατόπωσι των έξαντληθέντων παλαιών φύλλων δεν ει-ναι δυνατή έπ' του παρόντος.

Γιάννην Φλιάσιον Σάς εύχαριστώ πολύ για τη συνεργασία που είχατε την εύγενή καλωσύνη να μου στείλετε. Τα ώραία ποιήματά σας θά δημοσιευθοϋν σιγά—σιγά όλα, άρχίζοντας από σημέ-ρα με τό Χριστουγεννιάτικο. Έπειδή τα φύλλα που σάς έστειλα ταχυδρομικώς δεν τα έλάβατε, αναγκάστηκα να σάς ξαναστείλω.

Ε Γλακουδάκην *Ελαβα την έξάμηνη συνδρομή σας και εύχαριστώ πολύ. Έπί-σης την συνεργασία σας ή όποια είναι πολύ καλή και την όποιαν έδωσα στην Κριτική έπιτροπή προς έξέ-ασιν.

Εύχαριστώ την κ. **Ίουλ. Κ. Αναρ** γύρου, την κ. **Αναστ. Βουλγαροπού-λου** τόν κ. **Γ. Βασιλακόπουλον** και **Δ. Πάσχον** οι όποιοι έφρόντισαν για την διάδοσί μου

Αυτά τοδ μου γράφεις μικρό μου **Νίκο Γεωργιάδη** είναι σωστά αλλά πρέπει να λάβης όπ' όψι σου ότι τό «**Ξεκίνημα** της Νειότης» δεν είναι μόνο για μικρά παι-διά αλλά και για νέους και νέες. Γι' αυ-τό περιέχει διαφόρων ειδών πράγματα άστειά, παραμύθια κ. τ. λ. για τους μικρούς, ένω για τους μεγάλους έχει σοβα-ρώτερα πράγματα, έγκυκλοπαιδικώτερα κι' ένα μυθιστόρημα όπως είναι τό **Παι-δι της Καταγιίδος**.

Οι Άγγελίες κ. **Δ. Νικολαΐδη** στοι-χίζουν 4 (τέσσερις) δραχμές ή λέξη με απλά στοιχεία, 6 με μαυρα, 8 με κεφα-λαία και είκοσι (20) ό χωριστός σίχος. Τα δε ψευδώνυμα 100 (έκατό). Η συμμε-τοχή γράμματος δραχμές πενήντα (50).

Οι τρίμηνες συνδρομές δεσποινίς **Μα-ρία Δημαράτου** κατηργήθησαν και μόνο έξάμηνες και έτήσιες πέρνω. Περιμένω συνεργασίαν σας και συνδρομήν σας.

Τό γραφείο μου Χάνσεν 20 λειτουργεί κάθε Δευτέρα και Σάββατο από τάς

8)2—2 και 3—7. Παρακαλοϋνται οϊάνα-γνωσται μου να τηλεφωνοϋν και να έρ-χωνται μόνο αυτές τις ώρες.

*Ενεγράφησαν έτήσιοι συνδρομητάι οϊ κ. κ. **Α. Αντωνόπουλος**, **Γ. και Θ. Βουλ-γαροπούλοι**, **Στέλιος Έμ. Γιώσης**, **Ηλ. Γιαννουτάκος**, **Α. Κ βαβάκης**, **Η. Κα-ρυδοπουλον**, **Μεν. Νικολαΐδης**, **Δ. Πά-σχος**, **Η. Πόγκας**, **Γ. Τσοπανακης**, **Δου-κια Νασκιντόφ** και **Δημ. Φεδές**. Έξά-μηνοι οϊ κ. κ. **Κ. Αλεξίου**, **Ευφών Άρ-βανίτης**, **Ίωάννης Αναστασόπουλος**, **Κ. Γεννηδουνας**, **Ευτ. Ιλακουδάκης**, **Θεόδωρος Γελογοριου**, **Κωνστ. Γ. α-ζαντζής**, **Θεωχ. Αιθόπουλος**, **Μ. Μιχα-λοπουλος**, **Λουκάς Παπαζογλου**, **Ναδ. Παπακωνσταντινου**, **Τάκης Παπαδιό-σης**, **Θάνος Μενεμενής** και **Νικόλαος Τεολόγλου**.

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

Ό μεγαλύτερος ποιητής των αιώνων είναι ό Όμηρος ;

— Τα πρώτα χρονονομίσματα κυκλο-φόρησαν στην Κίνα τό έτος 1270 μ. Χ ;

— Ό Ζωροάστρης ιδρυτής ηρητικείας των Περσών, έπί τριάντα ολόκληρα χρό-νια έτρωγε μόνο φρέσκο τυρί ;

— Τις νύκτες που ό ούρανός είναι έντε-λώς ξεστερος, ένα άθώπολος δεν μπορεί να ιδή με γυμνό μάτι περισσότερα από δυό χιλιάδες άστρα ;

— Οι Έσκιμώοι έχουνε είκοσιπέντε πλευρά, ένω όλοι οι άλλοι άνθρωποι έ-χουνε από εί οστέοσαρα ;

— Ό βαρύτερος χειμώνας για την Ευ-ρώπη ήτανε κανά τό έτος 1879-1880. Η όμίχλη στο Λονδίνο τό χειμώνα αυτόν κράτησε έφτά μήνες δηλαδή από τόν Σε-πτέμβρη ως τόν Άπριλή ;

— Ένας από τους πλουσιωτέους άν-θρώπους όλων των αιώνων ήτανε ό Σο-λομών που είχε ένα είσόδημα ύπολογιζό-μενο σήμερα σε όκτώ δισεκατομμύρια φράγκα ;

— Ό ύψηλότερος μονάρχης της ύφη-λίου είναι ό βασιλεύς της Δανίας Χριστι-ανός 10ος του όποιου τό άνάστημα φθά-νει τα 2 μέτρα και 14 έκατοστά του μέ-τρου ;

— Σε μερικους σιδηροδρόμους της

Γερμανίας χρησιμοποιήθησαν άλλοτε πα-παγάλοι, για να φωνάζουν τα όνόματα των σταθμών ;

— Ό τρυφος του Μωάμεθ είναι στολι-σμένος με σπασείρους διαμάντια και ρουμάνια, αξίας 2 000.000 λιρών στεο-λιών ;

— Το βελόνι άνεκαλύφθη στα 1410 άπ' τον Γάλλο σιδηροϋνό Φορνόκ ;

— Άπ' τους άθώπολους που τ' ειλαι-νονται, θεοαπειτείται μόνο τό έν τρίτον ;

— Το πρώτο γαλλικό βιβλιοτυπόθηκε και κυκλοφόρησε στα 1470, έφερε δε τόν τίτλο : «Χρονική του Άγιου Διονυ-σίου» ;

ΕΝΑ ΣΟΦΟ ΜΕΤΡΟ

Σ' όλα τα κράτη του κόσμου γράφον-ται άσεμνα βιβλία κι' όλες οι κυβερνή-σεις σκεφ ήκανε διάφορα μέτρα για να περιορισουν τό «σκαϊδαλώδη άναγνώ-ματα».

— Ένα όμως από τα πειδ περιοριστι-κά μέτρα είναι κι' εκείνο στο όποιο κα-τέφυγε ή κυβέρνηση του Περσού.

— Είχε γεμίσει ό τόπος έκεί από άσε-μνα βιβλία. Όλος ό κόσμος έφώναζε έ-ναντίον των συγγραφέων και των έκδο-δοτών, αλλά καθένας κρυφά άπ' τόν άλ-λο, άόραζε και διάβαζε τέτοια βιβλία.

— Τότε ή κυβέρνηση έβγαλε ένα διά-ταγμα, σύμφωνα προς τό όποιο οι συγ-γραφείς και έκδοτάι άσέμνων βιβλίων θά πληρωναν τόσο πρόστιμο, όσο έκόστι-ζαν χιλια πεντακόσια αντίτυπα του ά-σέμνου βιβλίου των. Και οι μόν έκδοτάι είχαν να πληρώσουν τό πρόστιμο, μα από τους συγγραφείς τί να πάρη τό Κρά-τος ;

— Οι ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ, έλεγε τό σχετικό διάταγμα, και γενικά όποιος δεν θά μπορούσε να πληρώσει τό πρόστιμο, θά έργαζόταν ύπέρ του Δημοσίου τέσ-σάρες μήνες ως... Νεκροθάφτης !

Υστερα άπ' αυτό ή έκδοσις άνηθικών βιβλίων σταμάτησε στο Περσού έντελώς.

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Ακαδημία 6

Όλα τα άρώματα και καλλυντικά

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΡΙΑΘΝΗ ΔΙΓ' ΑΠ' ΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΜΟΥ ΑΝΑΗ

(Ένθόμιο της χειροτονίας της)

Δώρα έκλεκτά δὲν ἔχω γ'ὼ νὰ φέρω στὴ
 (μητέρα
 ποῦ τόσα χρόνια πρόσμενε τὴ θεὰ της
 (γιορτὴ!
 μόν' ἓνα φίλημα ἀγνὸ τῆς δίνω αὐτὴ τὴ
 (μέρα
 π'ἀκούραστα περίμενε μονάχη της νάρθη!

Κι' ὅταν περάσουν οἱ καιροὶ ὅπου θὰ
 (χωρισθοῦμε
 καὶ ὁ καθένας ἄθελα κάπου ἄλλοῦ θάπαθῃ
 ἀπὸ μακρὰ μιά προσευχὴ ἡμεῖς θὰ
 (νοσταλοῦμε
 νὰ μᾶς καλέσῃ στοργικὰ κοντὰ της νὰ
 (μᾶς πάρῃ!

Πολυκλινικὴ 7)11)1942

ΜΑΡΙΑ Δ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1) Πρωτῶ τὸ Τρελλοκόδοιτσο ἂν τὸ ὀ
 νομά του (τὸ βαπτιστικὸ) ἀρχίζει ἀπὸ Π.
 Περιμένω. ΤΟΞΟΤΗΣ

2) Πρὸς τὸν ΑΘΩΝ ΚΟΜΗΝ ΦΕΡΑΝ
 Ποῦ τὸ βρῆκες τὸ ψευδῶνιμο; Ὁ τίτλος
 εὐγενείας εἶναι ἀληθινός; ΤΟΞΟΤΗΣ

3) Ὅποιος τύχη νὰ περάσῃ ἀπόγεμα
 ἀπ' τὴν ὁδὸ Κουταντζόγλου θὰ δῆ μιά
 παρέα ἀπὸ τρεῖς μπεμπέδες! Ὁ πρῶτος
 (ὁ ἀρχηγός) ἔχει δυὸ μάτια σὰν αὐγὰ
 (κι' αὐτὸ νὰ νὰ τὸν γνωρίσουν!) κι' ὁ
 δεύτερος ἔχει ἓνα στόμα σὰν πηγὰδι!!!
 Ἡ παρέα αὐτὴ περὶ εἶναι καὶ τὸ καμάρι
 τῆς Λεοντείου ὄλο ἐκεῖ τριγυρνᾷ. Καὶ
 τί θέλει; Καὶ ἡ ἴδια δὲν ξέρει γιατί τὰ
 καυμένα εἶναι μωρὰ!

ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΠΑΙΔΟ

4) Τὸ καλύτερο φάρμακο λέγει ὁ ΑΝ-
 ΤΩΝΑΚΗΣ γιὰ νὰ περάσουν τὰ νεῦρα
 του εἶναι νὰ βράσῃ ἡ ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ καὶ
 νὰ τοῦ στείλῃ τὸ ζουμί νὰ τὸ πιῇ.

5) Ἡ καλύτερη τοποθέτησις χρημάτων
 εἶναι ἡ ἀγορὰ μιᾶς καινουργοῦς ραπτο-
 μηχανῆς ΣΙΓΓΕΡ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες τηλεφωνήσατε 84.000

6) Πρωτοπαλίνοντας στὴν Κίνησι τοῦ
 «ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ», ἀλλη-
 λογραφῶ με ὄλους καὶ ὄλες.

ΤΣΙΓΚΑΝΙΚΟ ΒΙΟΛΙ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι ἐν Θεσσαλονίκῃ
 τοῦ «ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ»
 εἶναι οἱ Ἀδελφοὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΖΑ-
 ΧΑΡΙΑΣ Α ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ.

Φ Ο Τ Ο ΟΜΗΡΟΥ 8α

Πωλοῦνται καλλιτεχνικαὶ ἀκουαρέλλαι
 μετὰ διάφορα τοπεία τῆς Ἑλλάδος

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΕΡΟ
 ΚΟΥΡΕΙΟ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΝΑΙ
 ΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΑΖΟΥ

Ὁδὸς Βουλῆς ἀριθ. 22

*Εἰδικότης σὶ τὸ κόψιμο μελλιών
 Προθυμία — Περιποιήσις ἀκοῆς*

Ο ΚΑΛΙΤΕΡΟΣ ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ
 ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΕ
 ΜΙΑ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 Σ Τ Ο
 ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Συνδρομαὶ : Ἔτησια 1500
 Ἐξάμηνος 750

Πληρωτέαι εἴτε σὶ τὰ Γραφεῖα τοῦ Πε-
 ριοδικοῦ Χάτισεν 20 Πατήσια τὰς ἀπο-
 γευματινὰς ὥρας, εἴτε σὶ τὸ ἐν ὁδῷ Βου-
 λῆς 14 Ἀρωματοπωλεῖον κ. Παύλου
 Ματθοπούλου.

ΤΥΠΟΙΣ : Ε. Τσινίκα - Δ. Τσουλάτῃ
 Πλατεία Ἁγ. Θεοδώρων Σκουλενίου 1
 Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους Τυπογρα-
 φικαὶ καὶ Βιβλιοδετικαὶ ἐργασίαι.